

UREDNIŠKA STRAN "ENAKOPRAVNOST"

"ENAKOPRAVNOST"

Owned and Published by
THE AMERICAN YUGOSLAV PRINTING AND PUBLISHING CO.
6231 ST. CLAIR AVENUE — HENDERSON 6311-12
Issued Every Day Except Sundays and Holidays
SUBSCRIPTION RATES (CENE NAROCNIN)

By Carrier in Cleveland and by Mail Out of Town:
(Po raznašalcu v Clevelandu in po pošti izven mesta):
For One Year — (Za celo leto) \$6.50
For Half Year — (Za pol leta) 3.50
For 3 Months — (Za 3 meseca) 2.00

By Mail in Cleveland, Canada and Mexico:
(Po pošti v Clevelandu, Kanadi in Mehiki):
For One Year — (Za celo leto) \$7.50
For Half Year — (Za pol leta) 4.00
For 3 Months — (Za 3 meseca) 2.25

For Europe, South America and Other Foreign Countries:
(Za Evropo, Južno Ameriko in druge inozemsko države):
For One Year — (Za celo leto) \$8.00
For Half Year — (Za pol leta) 4.50

Entered as Second Class Matter April 26th, 1918 at the Post Office at Cleveland,
Ohio, under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

104

PRILAGODEVANJE SOŽITJU V SKUPNEM SVETU

Pod gornjim naslovom bo naš list priobčil serijo člankov izpod peresa Dr. Margarete Mead, pomočne kuratorice antropologije v Ameriškem muzeju prirodne zgodovine. V teh člankih, bo avtorica razpravljalna o problemih plemen in narodov, ter o potrebi prilagodenja in priučenja novemu načinu gledanja na življenje v modernem svetu, da bo tako omogočeno mirno medsebojno sožitje ljudstev v skupnem svetu. Citatelji, ki bi želeli predložiti Dr. Meadovi kako vprašanje, bodisi, da da nanje odgovor ali o njem razpravlja, naj pišejo na naslov: Dr. Margaret Mead, c/o Common Council for American Unity, 222 Fourth Ave., New York 3, N. Y.

PRAVILNO RASNO NAZIRANJE

Piše dr. Margaret Mead

Kot vemo, obstajajo mnoge tradicionalne ideje o plemenih in izvoru, ki so zastarele in ki niso prav nič v skladu z modernimi znanstvenimi doganjami. Te zastarele ideje in nazori precej ovirajo razvoj boljšega razumevanja med rasnimi in narodnostmi skupinami. Mnogo teh zastarelih nazorov in idej najdemo v naši vsakdanji govorici; najdemo jih v poeziji in v pregorih. Posledica tega je, da se napačno naziranje z ozirom na rasni izvor prenaša od generacije do generacije. In če hočemo preprečiti posledice izvirajoče iz nevednosti in napačnih pojmov prošlih generacij, tedaj moramo biti vedno čuječi v tem pogledu.

Eden izmed vsakdanjih pojmov, ki naletimo nanj, je, da so nekateri ljudje "čistega" rasnega ali plemenskega izvora, dočim so drugi mešani in torej plemensko nečisti ozir. nepristni. V resnicu se je človeško pleme mešalo med seboj že tisočletja. Mešane rasne skupine so bile v mnogih slučajih osamljene tekom generacij in tako si je ljudstvo teh skupin postalo medsebojno podobno fizično, a v drugih slučajih pa se je mešanje z zunanjimi ozir. tujimi skupinami nadaljevalo in v takih skupinah se ni razvil določen rasni ali narodni tip človeka. Kadat govorimo o mešanih ali "pristnih" skupinah, moramo vedeti, da je precej zavisno od tega na katero zgodovinsko dobo se naslanjam. Kadarkoli so namreč člani dveh skupin bili tekom zgodovine ločeni med seboj za dolgo dobo, so tudi razvili očividne razlike svojstvenosti, in, če sklenejo potem potomci takih skupin medsebojne zakone, opazimo, da otroci iz takih zakonov v resnicu izgledajo "mešani," posebno ako jih primerjamo s pristnim sorodstvom na eni ali drugi strani. Toda ako se potem ti mešani tipi še nadalje ženijo in množijo medseboj, opazimo, da se je iz rasne ali narodne mešance razvil "pristen" rod ali skupina. To se pravi, da so poznejše generacije razvile gotove fizične svojstvenosti, ki so se iz družinskega ozir. rodbinskega sorodstva prenesle na ves rod ali skupino, ki se je spričo teh svojstvenosti potem ločila od drugih skupin ali rodov. V podeželskih krajih vidimo, da so si ljudje medseboj veliko bolj podobni nego mestni prebivalci, to pa zato, ker na deželi je izhajalo potomstvo iz rodbin, ki so tam živele morda stoletja, a v mestih pa se ljudstvo neprestano meša medseboj, ker je dotok prebivalstva v mesta staljen. Človeško pleme posebuje to jakost, da nima v svojih vrstah skupin, ki bi se ne mogle mešati med seboj. Ta možnost mešanih zakonov med člani različnih skupin je povezana s človekovo dostopnostjo do prilagodenja spremembam. Ta dostopnost človeka do prilagodenja različnim spremembam omogoča, da vzamejo visoki ljudje v zakon pritlikave, debeloglavne, drobnoglave, itd., pa imajo lahko eni kot drugi lepe in zdrave potomce. Ravno tako je človekova prilagodljivost tista, ki mu omogoča, da se privadi različnim klimam, da uživa lahko raznoliko hrano in dela pod različnimi okolščinami, se priudi različnih jezikov in različnih načinov življenja. Ta izredna prilagodljivost človeka, ki vključuje tudi možnost medsebojnih zakonov med različnimi skupinami, je neprecenljiva človekova posest, katera edina mu je omogočila, da se je raz-

širil po vsem svetu — po svetu, katerega bi radi spremnili v eno samo občestvo.

Drugo napačno pojmovanje in razlaganje glede raznih skupin je ono o "superiorih" in "inferiorih" rasah. Pleme ali rasa je v glavnem označba za tri velike ljudske skupine, ki so živele ločene druga od druge tako dolgo, da so razvile precej ostre in vidno začrtane razlike — to so kavkaško, zamorsko in mongolsko pleme. Razlika med temi rasami je v fizičnih svojstvih, kot v laseh, postavi in barvi. Te telesne značilnosti pa se ravljajo tudi po podnebju, in tako vidimo, da je temnejša polt bolj prilagodljiva vroči klimi nego nežna bela polt. To pa nikakor ne pomeni, da je gotova polt "superijorna" ali gotova vrsta las, "inferijorna."

V vseh lastnostih in potezah človeka, ki v resnici štejejo, kot na primer moč, vzdržnost, inteligenco, izurjenost, plemenitost, srčnost in hrabrost, domišljija, ter možnost pojmovanja in mišljenja v abstraktnem smislu . . . v vsem tem ni bistvenih razlik med rasami. Nekateri posamezniki ene ali druge rase ali plemena posedujejo več teh zažljivih značilnosti in talentov, drugi manj. Znanstveniki so si že veliko prizadevali, da bi našli zares bistvene razlike, ki štejejo in katere bi dajale podlago za obstoječe nazore o tem vprašanju . . . ali, razen vidnih fizičnih značilnosti in razlik v barvi polti, las, itd., niso mogli najti in dogmati ničesar, kar bi potrjevalo idejo o kaki višji ali manj vredni rasi.

Znanstveniki so potom svojih raziskovanj dognali to, da visokorastlost ali pritlikavost, bistrost ali zabitost, hrabrost ali strahopetnost, talentiranost ali preprostost razuma, godbena nadarjenost ali nedovzetnost do glasbe, krepot ali šibkost, nagib do pobožnosti ali brezbožstva . . . vse to nima nobene zveze z raso ali plemenom, iz katerega kdo izhaja. Vse to je odvisno od dedičine posameznika — nikakor pa ne od plemenske dedičine — pač pa več od okolja in civilizacije, v kateri je bil odgojen posameznik sam in njegovi predniki.

Celo tri glavne rase, v katere delimo človeštvo, niso beležile velikih razlik v krajinah, kjer so se stekala skupaj ljudstva vseh treh plemen. Razlike so ostale ponajveč zato, ker je bilo potovanje omejeno in so ljudje ostajali v svojih krajinah. Pred 400 leti so živelji v Ameriki oziroma na ameriškem kontinentu člani ene od treh velikih plemen — Mongoleidi; danes pa se razvija nov fizičen tip iz vseh treh glavnih plemen.

Zelo važno je tudi, da vemo, kdaj lahko rabimo označbo rasa in kdaj ne. Tako na primer moramo vedeti, da ni rasa Poljakov ali Ircev, Angležev ali Špancev . . . To so narodnosti, ljudje, ki prihajajo iz iste dežele ali države ter govore isti jezik, posedujejo isto kulturo, itd. Tudi nismo katoliške rase ali židovske rase. Katoličani, židje, protestantje, vsi so skušali obdržati svojo vero s tem, da so prepovedovali in odsvetovali sklepanje zakonov z drugovernimi, razen ako je drugoverni zakonski drug ali družica bila pripravljena prestopiti v vero svojega zakonskega druga. Vse tri religije pa so sprejemale v svoje vrste posameznike vseh plemen.

Zidovski priseljeni iz Rusije, francoski katoličani, ki so se priselili najprej v Kanado in potem od tam v Zedinjene države, so ohranili mnogo svoje pravne kulturne dedičine, ki so jo zaenio s svojo vero prinesli s seboj v novi svet. Toda vzliz vsemu temu so to le verske skupine in ne rase. Faktično je skoro vse na svetu, kar najbolj cenimo, državljanstvo, jezik, vera, način življenja — docela neodvisno od rase. Včasih se pripeti, da se pojavijo posamezniki, ki hočejo ločiti človeka od njegovega brata človeka . . . kot se je to zgodilo v zadnjih letih . . . ustvariti in vzpostaviti hočejo niz razlik, ki v resnicu ne obstajajo.

Delovanje UNRRA v Jugoslaviji

(Nadaljevanje s 1. strani)

in februar. Danes pa je stvar že tako napredovala, da je največja težkoč v pomanjkanju sredstev za izkrcanje privoženega blaga v premajhnih skladisčih, ki so na razpolago in prepočasnom razdeljevanju radi transportnih težkoč. Vedno več moštva je mobiliziranga za narodno jugosloško armedo, tako da že resno primanjkuje delavcev za prazenje ladijskih tovorov — v pristnih se dela le podnevi. Toda tudi skladisča so nezadostna in odvoz blaga naprej je prepočasen — pripetilo se je celo že, da je moral biti poslana ladja, ki je bila namenjena Jugoslovani, drugam, da ne bi živež potem predolgo ležal na pomolu.

Jasno je, da brez takih zapletljajev ni moglo iti, kajti tu

gre za ogromno operacijo, ki se je začela sredi vojne, v razmerah, ki so bile težavne za vse. S pomočjo strokovnjakov, katere stavi na razpolago UNRRA padajo te zapreké druga za drugo. S strani Jugoslovani je z veliko energijo na delu Jugoslovenske narodne komisije, telo, katero je maršal Tito sestavil v smotru, da pomaga razdeljevati te posiljske podpore.

"Clani Jugoslovanske narodne komisije delajo trdo, pošteno in spretno," mi je dejal eden uradnik UNRRA-e. "Naše sodelovanje je izredno prijateljsko in vse hvale vredno. Seveda, v začetku so mislili Jugoslovani — vsaj nekateri izmed njih — da nismo nič drugega kot vohuni, poslani, da jih opazujemo, češ, da jim UNRRA ne zaupa. Toda zdaj je že vsem postalno jasno, da smo jim v veliko pomoč, in da se morejo mnogo naučiti od nas v pogledu urejevanja velikih transportnih problemov, s kate-

rimi so eni imeli dozdaj le jako malo izkušenj.

"V pogledu razdeljevanja samega nimamo nobenega vpliva," mi je dejal. "To je stvar Jugoslovjan. Mi samo opazujemo in stavimo predlog. Na isti način je bila koristna že Vojaška zvezda, kot smo mi zdaj."

Večji del dozdaj dobavljenih stvari je bila moka, meso in konzervah in pšenica. Velikanska važnost za ves program razdeljevanja je bilo tudi dejstvo, da je bilo poslanih takoj v začetku približno 1,200 tovornih vozil, od katerih jih je bilo 750 namejenih za severno Afriko, ko je bila še borba v Libiji in Tuniziji. Največja sedanja potreba je na primer material za krpanje avtomobilskih plaščev in cevi. Bati se je, da bo 75% teh tovornih avtomobilov nehalo voziti, ako ne dobre dodatnih potreboščin za krpanje plaščev in cevi.

Počasi pričenjajo prihajati tudi že stvari potrebne za industrijsko obnovo. Dozdaj je prispealo že približno 10 ton vrvic za ribiške mreže, nekaj plutovine in precej drugega potrebnega za ribolov. Prišlo je sem tudi približno sto traktorjev za farme, precej materiala za zidanje mostov, bulldozerji, material za telefonske in telegrafiske zvezde, aparati za železniške premičnice, črpalki za vodo, lesne žage in material za kožne tovarne in strojarne.

Cesto pravimo tukaj v Ameriki, ne pritojuj se, saj veš, da je vojna. Isto je treba reči tudi v Jugoslaviji glede nekaterih nedostatkov pri razdeljevanju. Upravljanje je celo še večje v tej opustošeni deželi.

Domača fronta

Pet zahtev Strica Sama

Washington. Ta teden mora naša vlada zahtevati od svojih državljanov naslednje:

Odlocene se zdaj takoj, da bo prebiti Memorial Day doma. Prevažanje čet in materijala, ter povratek ranjencev iz Evrope nalaga našim prometnim sredstvom taka bремена, da je potovanje za zabavo še bolj neumestno kot kdaj koli prej.

Javite vse cene, ki so na dodiščenih cenami svojem OPA ration boardu. Prebiti teh cen gre v dobro črnim trgom in povzročajo draginjo.

Dajte se zaposliti v rudnikih svinca ali topilnicah. Sedanje pomanjkanje svinca je nevarno za vojaške in civilne dobave.

Ako ste izkušen mornar, vrnite se na morje, da boste na delu v tem velikanskom podjetju našega naroda. Ladje, katere spuščamo zdaj v morje, morajo najti vsaka svoje moštvo, da bodo mogli zmagati potovanje za zabavo še bolj neumestno kot kdaj koli prej.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so dobro končali vso nalogu. Našim vojakom na Pacifiku pa bo dalo v roke orožje za zmago. Naznamo bo japonskim militarističnim mogotem, da so njihovi dnevi končani.

"Ta uspeh bo povedal našim vojakom v Evropi, da so

ovenski ameriški narodni svet

3935 W. 26th Street, Chicago 23, Ill.

Na zadnji (prvi) konvenciji SANS, ki se je vršila 2. in 3. sept. 1944 Clevelandu, so bili izvoljeni sledči uradniki, gl. odborniki in člani širšega odbora:

CASTNI ČLANI:

Castni predsednik: LOUIS ADAMIC, Milford, N. J.

Castna podpredsednica: MARIE PRISLAND, 1034 Dillingham Avenue, Sheboygan, Wis.

Castni član: DR. F. J. Kern, 6233 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio.

CLANI EKSEKUTIVE:

Castni predsednik: ETBIN KRISTAN, 23 Beechtree St., Grand Haven, Mich.

Castni podpredsednik: JANKO N. ROGELJ, 6208 Schade Ave., Cleveland 3, O.

Castni podpredsednik: FRED A. VIDEK, 2657 So. Lawndale Ave., Chicago 23, Ill.

Castni član: MIRKO G. KUHUL, 3935 W. 26th St., Chicago 23, Ill.

Castni član: VINCENT CAINKAR, 2657 So. Lawndale Ave., Chicago 23, Ill.

Castni član: JACOB ZUPAN, 1400 So. Lombard Ave., Berwyn, Ill.

Castni član: LEO JURJOVEC, 1840 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill.

Castni član: ANTON KRAPEC, 1636 W. 21st Pl., Chicago 8, Ill.

Castni član: LEOPOLD KUSHIAN, 6400 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio.

Castni član: ALBINA NOVAK, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio.

Castni član: FRANK ZAITZ, 2301 So. Lawndale Ave., Chicago 23, Ill.

NADZORNI ODBOR:

Castni član: RUDOLPH DEBEVC, 1930 So. 15th St., Sheboygan, Wis.

Castni član: JOSEPH F. DURN, 15605 Waterloo Rd., Cleveland 10, Ohio.

Castni član: CATHARINE ERJAVEC, 527 No. Chicago St., Joliet, Ill.

Castni član: KERESA GERZEL, 334 Erie Ave., W. Alkipa, Pa.

Castni član: ANTHONY HORNZEN, Route No. 4, Princeton, Ill.

Castni član: MARY JERSIN, 4676 Washington St., Denver, Colo.

Castni član: MARY KEBE, 223-57th St., Pittsburgh 1, Pa.

Castni član: MARK KLUNE, 604-3rd St., N. W., Chisholm, Minn.

Castni član: HELENA KUSAR, 1936 So. Kenilworth Ave., Berwyn, Ill.

Castni član: CATHERINE KRAINZ, 1783 Hawthorne Ave., Detroit 3, Mich.

Castni član: JOHN KVARTICH, 411 Stafford St., Bridgeville, Pa.

Castni član: JOHN POLLOCK, 2445 Lakeland Blvd., Noble, Ohio.

Castni član: JOSEPH MUTZ, 364 Menahan St., Brooklyn, N. Y.

Castni član: ANTHONYNE SIMCICH, 1091 Addison Rd., Cleveland 3, Ohio.

Castni član: KERESA SPECK, 4658 Rosa Ave., St. Louis 16, Mo.

Castni član: MARY STROJ, 1040 N. Holmes Ave., Indianapolis, Ind.

Castni član: JOSEPH STONICK, 1634 Cedar St., Pueblo, Colo.

Castni član: RICHARD VIDRICH, 706 Forest Ave., Johnstown, Pa.

Castni član: JOSEPH ZBASNIK, A. F. U. Bldg., Ely, Minn.

Castni član: JOSEPH ZORG, 1045 Wadsworth Ave., No. Chicago, Ill.

zai sposobnostmi za dvornega zdravnika. Prav nikakšnega izboljšanja ni. Čeprav ga knez storat na dan vprašuje.

Kako se more Rožamariji bolje goditi? Saj čaka. Čaka od jutra do večera. In čakanje, zlasti takrat, ko ure že tako počasi tečejo, je huda muka.

In dovolj težavno je bilo, da je izsilila svojemu očetu obljubo, da bo govoril s Harrom. Zdaj ga ne mara žalostiti s tem, da bi ga na obljubo spominjala.

Tudi za Miss Grangerjevo je treba poskrbeti. Spraviti jo je treba v zdravilišče, kjer si bo lahko pozdravila svojo hudo bolezen, ki jo je napadla zaradi dolgotrajnega bivanja od doma in zaradi življenga, uničenega v službah. Najprej malo pozabljena.

Rožamariji se zdi, da je sama kriva bolezni gospodične Grangerjeve. Ne bi bila smela pustiti ubožice, da je tako padala v brezno. Doseglj je tudi, da bo oče zanjo skrbel, in da so ji pustili vse, kar je iztisnila od Rožamarije v bojazni pred nesrečo, ki se ji je čedalje bolj bližala.

Če mora knez prebiti dosti dni v nemiru in strahu, tudi Harru ni nič bolje. Vživel se je v umetnino Rožamarije, dokler ni tudi njemu začelo med trnjem krvaveti srce. In zmerom bolj oddaljeno je na obzorju upanje, da bo kdaj bolje. Ko se je vrnilo njeno pismo iz Rima, ga je presenetila samo zgodba tiste viharne noči. Vse drugo so mu že rože na prtu dovolj jasno povedale. In iz pisma je velo tako mogočno zaupanje in tako trdno prepričanje, da je v stiski ne bo zapustil.

In skoraj nemogoče stvari zaheteva od njega! Harro premiš-

luje, sestavi kopico govorov, misli na kneza in naposlед se ga polašči utrujena brezupnost.

Občutje nežnosti mu brani, da bi se dotikal dogodkov tiste noči. Tudi tu bi se dalo marsikaj reči. Na primer to, zakaj Rožamarija ni šla iskat gospodične Bergmannove. Toda s tem bi se postavil med oba zakonca in knez bi spoznal, da mu niso tuje niti njegove najgloblje skrinvnosti. Če bi bil zdaj vsaj že tako daleč, da bi ga knez s svojo prirojeno ljubeznjivostjo lahko povprašal po njegovih ženi.

"Hvala, visokost. Sedem funkov te tehtal in prav imenitno rase . . ." bi mu rekel. Zakaj ni svojega časa bolje izrabil, da bi se lahko na ta način pogovarjal s knezom.

Seveda, Rožamarije ne bi smel potem več videti. Toda pomagal bi jilahko! V svojem hotelu je vse pripravil, da bi lahko odpotoval. Vsako jutro iznova polni kovčuge, —tedaj mu postane vse ležje. Vsak trenutek se lahko odpelje, saj odhajajo zmerom vlaki. Že v San Renu je varen. Pri tem se je pa že naučil na pamet vsakega ornamenta na stropu in na tapetah. In zibajoče se palme ter daljni refleksi morja se vežejo neločljivo z občutkom plašnega čakanja v njegovi duši.

Sam vsak večer nese svoj strah gospodu tajnemu svetniku in robatemu doktorju. Ta dva vesta vse, kar se dogaja v vili. Doktor je navadno od naporne službe, ki jo ima pri knezu, čisto izčrpán. Trikrat na dan spravlja knez doktorja v obup s svojim strahom in zahtevami po novih zdravilih. O vseh mogočih zdravilnih metodah se mora doktor z njim pogovarjati. Že davno bi bil šel k vsem italijan-

skim in angleškim zdravnikom v letovišču po nasveti, če ga ne bi bila Rožamarija lepo prosila, naj ji pusti tega doktorja, ki se vendar tako dobro razume na vse.

Samo ona zna kneza nekoliko pomiriti. Čeprav se pri tem sama razburi. Najrajsi bi ušel, gospod tajni svetnik . . .

Danes dežuje z nemško točnostjo in južnjaško živahnostjo. Nad morjem leži siva megal. Samo mokre palme so živahne, in poprovci, ki so vsi pokriti z drobnimi biseri. Harro stoji ob oknu in nekaj mu pravi, da se bo moralno danes še marsikaj zgodi. Nemogoče je prebiti ves dan tako. Hotel je že stopiti in kakšnemu mizarju, da bi dobil kos lesa in nekaj dlet. Tako si želi trdega, robatega, grčastega hrastovega lesa, da bi delal.

Tedaj nekdo potrka. "Naprej!"

Lovec je, ki kneza povsod spremlja, star možak z Brauneckoma. Njegov obraz je pameten, usnen.

"Visokost želi vedeti, kdaj bi lahko govorila z gospodom grofom."

Harro zardi.

"Kadarkoli," hoče reči, toda ustavi se. —Ne—še enkrat mora vse premisliti.

"Če bi bilo njegovi visokosti ob 11. uri prav . . ." Torej hoče knez priti k njemu.

Seveda. V vili se vse tako sliši, Rožamarija bi čula njegov prihod in bi bila ves čas, ko bi se pogovarjala, v hudi skrbih.

Histro zbere svoje razloge.—To, kar bi rad povedal, in to—kakliko važnejše je to!—česar ža nobeno ceno ne sme reči! Vse je obdano s plotovi in živimi mejamimi. Povsod deske s prepovedmi.

—Pota, ki se iznenada končava—

—Hitro—Dušica, sama se boš morala boriti za sebe!

Prvi pogled na kneza, ki prihaja, ga že prepriča, kakšna težava naloga ga čaka. Knez je umeren in potlačen. Komaj sled njegove prejšnje ljubezni.

Prav takšen je, kakor bi prihajal k zobnemu zdravniku. Potrebno, toda neprijetno. Zdaj se de prav vdano v udoben, pleten stol.

"Vi imate vsaj stole, na katereh se da sedeti. V Ripisu nisem dobil nobenega, ki bi imel štiri enako dolge noge."

Harro mu reče, da doslej še ni opazil udobnosti svojih stolov,

pač pa zna že na pamet narisati ornamentičen tapet in stropa.

Tedaj se knez iznenada namrhne: "Strašno neudobno gnezdo je ta Bordighera, in hiša stoji ji v pravem začaranem vrtu."

Toda zdaj je že ocitno boljše volje. Thorstein je tudi trpel in to je někakšna vez med njima. Na Harrovo vladljuno vprašanje odgovori:

"Moji hčeri še ni dosti bolje. Brzojavil bom v München kakšnemu specialistu, če se ne bo do jutri nič poboljšalo."

Harro čuti na sencih utripanje sreca. Zdaj mora nekaj reči. Saj se vendar nista sešla, da bi se pogovarjala o stolih in zdravnikih!

"Njena visokost je morala mnogo pretrpeti in zelo osamljena je bila tu."

"Z nikomur se ni marala družiti. V Badnu je bilo dovolj ljudi in moja sestra se je na vso moč trudila, da bi jo razvedrla, toda vse je bilo zastonj."

"Pod težkim pritiskom se človek ne more približati tujim ljudem!" Harro vstane. Knezov obraz je kakor deska s prepovedjo . . . Pozor, oprezno, tu ni poti!

"Vashi visokosti bi rad nekaj pokazal. Nekaj, kar je delala princesa. Umetnina je in hkrati kakor knjiga."

In Harro vzame zvitek in razprostre Duščin prti na črno mizo, odkoder je prej potegnil pisano pregrinjalo. Knez ga začudenogleda.

Toda takoj vidi po pestrih barvah in nenevadnih črtah, da ima pred seboj delo svoje hčere.

Harro vzdihne.

"Veliko, veliko delo je in njegova lepota govori sama o sebi. Na tisoče in tisoče ubodov je bilo treba zanj."

Seveda, učiteljica je imela odgovor!

SAMO OTROK v otroškem vrtcu bi si omislil tako vprašanje kot je to: "Ali so Jacka odpeljali v bolnišnico?"

In najbrže bi le učiteljica imela ta premišljen odgovor:—"Ne-e, ba ne! Ker Jack ni bil resno poškodovan . . . in ste lahko gotovi, da je bil prav srečen dečko!"

"Ampak preveliko dečkov in deklic—pa tudi odraslih—se spodlakne in pada, in se jih mora odpeljati v bolnišnico."

PADCI IN DRUGE NESREČE so ubile več kot 1600 mož, žena in otrok samo v Večjem Clevelandu izza Pearl Harborja.

Maj je bil proglašen za varnostni mesec . . . da posvarji slehernega proti nesrečam.

Sleherni mesec BI moral biti varnostni mesec. "Pazite vaše kretanje!" . . . kjerkoli ste . . . znotraj ali zunaj.

RABITE VARNO RAZSVETLJAVO, ki vas obvaruje, da se ne zadenete, spodlaknete, ali spodlaknete na predmetih, ki bi jih fena prikrila.

Varna razsvetljava je poceni . . . tako poceni, da ne zmorate vaši družini odrekati njenega projekcijo.

Vzlic višjem cenam skoro sleherni drugi stvari, dajamo mi električno za domačo uporabo po najnižji povprečni enotni ceni v naših 53 leitih zgodovine.

Jack in Jill
sta šla v hrib
Da natočita
veder vode;
Jack je padel
in se pobil na teme
In Jill
je prikotalila za njim.

The Illuminating Company
IT'S YOUR LIFE • KEEP IT SAFE • HELP STOP ACCIDENTS

Lastuite delež v Ameriki

Če bo vaša zastava padla, boste vi zgubili svobodo. Vi lahko ohranite to svobodo s tem, da DANES kupite "War Savings" znamke. Posodite stricu Samu desetico in pomagajte, da bo zastava svobode še naprej vihrala. Lastujte delež v Ameriki!

"WAR SAVINGS" znamke dobite na bankih ali poštnem uradu.

F. S. FINZGARJEVI

ZBRANI SPISI

I, Sama

(Nadaljevanje)

Potem je razumel kletev in rigajoči: "Ti! Ti! — Jaz nič!" Smrekar se je hitro obrnil, da ne bi slišal Jokovih groženj. Toda na tretji stopnici je že obstal. Svečnik v roki je trepetal, kakor so mu udarjali sunki razburjenega srca.

Jok je grčal in klel, po pesku je drsal in praskalo, nato je padlo nekaj s težko težo, meščtar je pa zakričal:

"Slepak!"

Smrekarja je streslo.

"Izda me v tej pijanosti."

Postavil je svečno na tla in se vrnil k vratom. Z roko je prikel za debeli ključ, da bi ga zavrtel in pogledal skozi vrata.

"Ba, kaj mi more! Kdo bi verjet pijancu!"

Roka je izpustila ključ, zunaj je pa Jok glasnejše zakričal:

"Pomagaj, če ne, povem, povem —"

Smrekar je odklenil in stopil k Joku, ki je visel na vseh štirih in ni mogel kvišku. Oprijel ga je ip dgnil z močno roko.

"Tak ne deri se! Ne vinarja ne zaslubiš več, to ti povem, če ne bo pameten."

Meščtar je godrnjal in griral. Vsi udje so mu odpovedali, glava je opletala, noge ga niso nesle.

Togotno ga je objel Smrekar čez pas, da je Jok zastokal in se ga okenil z roko okrog vrata. Smrekar se je celo v noči tega objema sramoval, da so ga pekla lica v vročici. Siloma je napol nesel, napol vlekel Joka v listnjak in ga tamkaj položil na steljo.

Ko se je vrnih v obednico, je prikel pismo, ki je ležalo na mizi, in se skril v pisarno. Čudovita sila ga je vlekla, da bi takoj odprel pismo. Poskusil je, ali bi se dalo odpreti brez sledi. Toda dobro je držal klej in še pečat povrhu. Odložil ga je na mizo, prekržal roke na hrbtnu in začel hoditi po sobi gori in dolli.

Glava se mu je povesila, v srcu je občutil grozno poniranje. Zdelo se mu je hipoma, da še visi pijana in umazana meščarpa raka na njegovem tilniku, in ostudni dih Jokovih ust mu je plul v obraz. Hodil je naglo po sobi, pogledal vselej na pismo, kadar je šel mimo mizo, dasi ni krenil z glavo. Polagoma se mu je zazdelo, da se je

Društveni koledar

1945

27. maja, nedelja. — Piknik društva "Nanos" št. 264 SNPJ na vrtu Doma zapadnih Slovencev, na Denison Ave.

27. maja, nedelja. — Društvo Sv. Vida, št. 25, KSKJ, proslava 50-letnice v avditoriju Slovenskega narodnega doma na St. Clair Ave.

10. junija, nedelja. — Piknik društva "Soča" št. 26 SDZ na vrtu Doma zapadnih Slovencev, 6818 Denison Ave.

24. junija, nedelja. — Proslava 6. obletnice Doma zapadnih Slovencev, na 6818 Denison Ave.

1. julija, nedelja. — Piknik pevskega zabora "Slovan" na vrtu Slovenskega društvenega doma, na Recher Ave.

8. julija, nedelja. — "Slovenski dan" na prostorih Slovenskega društvenega doma, na Recher Ave., prireja Centralni odbor organizacij za pomoč Jugoslaviji.

15. julija, nedelja. — Piknik društva "Nanos" štev. 264 S. N. P. J. na prostorih Doma zapadnih Slovencev, na 6818 Denison Ave.

pismo dvignilo z mize in da hoči pred njim in da bi ga videl celo tedaj, ko bi zatisnil oči ali upihnil luč: vedno pred njim belo pismo, na tilniku roka meščarja, v obrazu pijanski duh. Navsezadnje mu se je upognil celo hrhet, da je hrust — hodil kakor optan s silno težo.

"Vraga, kaj se mi blede?" je spregovoril glasno, ko je z nogo zadel ob stol. Vzravnal se je sredi sobe, pogledal na pismo in se nagnil proti njemu. Roke so se na hrbtnu sunkoma razklenile, prsti so segli po listu — in odločno zlomili pečat, da so se sesuli drobci na mizo.

Ko se je to zgodilo, se je umaknila meščarpa raka z njegovega tilnika, vsa težka teža je zdrknila z njegovih pleč in zmaga je sijala iz oči, ki so že letelo po odprtjem pismu.

"... Pet tisoč plačamo vselej za Vaše gozde več, kakor jih plača Smrekar." Tak je bil konec pisma.

"Ne boš se redil, Taljan! Ne boš se!"

Kakor skrivnost in kakor zaklad je Smrekar spravil pismo in ga zaklenil. Ko je skril ključ, si je pomel roke in vsa moč se je vrnila v njegove žile. Kakor bliski mu je zažarel načrt v glavi in vesel je bil načrtu, da je stisnil pest in požugal Taljanu. Požugal je tudi proti šoli.

"Minka, pomnila me boš!" Nato je legal in hitro zaspal kakor človek, ki se je trudno priboril do cilja.

Ko je Alena zjutraj odprla okno, je sijalo zunaj prekrasno jesensko jutro. Veter je rahlo vlekel skozi divjo trto pod njenim oknom, da so se žoltordje listi usipali trumoma na tla. Gozd na pobočju hribov je gorel v prvih solnčnih žarkih. Kakor plameni se je zibalo ovencelo listje. Le tu in tam so stale sredji gozda samotne smreke, ki so se s črno obledo rezko dvigale iznad rumenega jesenskega gozda.

Alena je obstala pri oknu. Račna sročnega pisma, katero je pisala staršem, so bile še vse njeni misli in sanje v mestu, v skromni sobici, s tistim pustim razgledom na goli zid sosednje hiše, od katere se je odbijal vsako jutro ropot voz in vozičkov in šum pešev. Tu pa svetanci pokoj, kakor praznik, in v pokoju tih šepetanje, kakor molitve. Zdela se ji je, da je zaspala in se prebudila v pravljici.

Spomnila se je, kako se je snoči kesala, ker ni razodela vsega staršem, ker je zamolčala, kar je slutila o Smrekarju. Tudi na to je pomisnila, kako se je skrila z glavo pod odejo, ko je zagrlalo, tako ostudo zagrlo v sosednji sobi, in jo je v mračni slutnji gnašo nazaj k mizi, da bi odprla pismo in povedala, vsaj nekoliko povedala očetu in materi, morda samo nagnila, da se pleto okrog nje čudne reči in da morda ne bo dolgo mogla vzdržati v taki družbi. Vse to je premisnila v trenutku pri oknu. Ali danes ob tem solncu je ni bilo več strah in veselila se je, da je molčala.

"Kaj mi mar! Naj si drug drugemu izpijejo kri, kaj mi mar! Samo dolžnost, nič drugega, samo Viktorček bo moja skrb, samo on in ne Smrekar in njegove kupčije, ne Minka ne Mara ne Erna — in tudi ne Brest."

Ob tem zadnjem imenu se je rahlo razburila. Zato se je nago obrnila od okna in segla po pismu, da ga nese na pošto.

"Pneumeno! Ali je vredno, da se ga spominjam? Mara naj

misli nanj! Pa zabavlja, lisica, ko ga ima rada."

Alena je odšla na pošto, da je še ujela postiljona, ki je imel že naprezeno ter je lezel nerodno na kozla; čepico je imel hudo po strani.

Po satrku je šla budit Viktorja, ki se je že gugal na lesenu konju in ga vlekel za okuzmano grivo.

Viktor se je razveselil učiteljice in pognal gugalnik, da se je zibal v še večjih mihljajih. Potem je skočil s konja, prikel Aleno za roko in splezal v naročje, jo tesno objel in skočil spet na tla.

Učiteljica ga je bila vesela, ure so potekle tako naglo, da so sedli takoj k obedu, ko sta se nehnala učiti.

Pri mizi je vladalo izredno živahnlo razpoloženje. Viktor je znosil Aleni, karkoli je dosegel slaščic in sadja, na krožnik, Smrekar se je smejal in pil s lastjo, več nego ponavadi.

Po obedu je Viktor sedel očetu na kolena, ga prikel za brke in zaprosil:

"Papa, reci, naj greva popoldne z Aleno past ovčke! Reci, da ne bo nič šole."

"Prosi gospodinčno!" se je oglasila mama.

Viktor je pogledal Aленo, prikel pa spet očeta za brke in rekel:

"Ti ukazi! Kar reci!"

"Ce bova ovčke pasla, se ne bova nič naučila," je omenila Alena, dasi jí je bil Viktorjev načrt všeč.

"Zakaj ne? Mi boš tam kaj povedala; poglej solnček!"

Viktor je pokazal s prstom skozi okno.

"Le pojedita! pride zima, takih dni ne bo mnogo!"

Sin je skočil iz naročja očeta in takoj poiskal klobuk, prikel Aleno za roko ter vriskaje odšel z njim v hlev po ovčke.

"Alena, ob štirih bodite doma! Moram pisati nekaj nujnih pisem!"

Tako je zaklical Smrekar skozi okno, odkoder sta z ženo gledala za sinom in Aleno.

"Prosim, gospod Smrekar!"

Ta se je ozrl in se ni mogel prvi hip odtragi od misli, v kateri se je bil zaglobil. Zato jo je vprašal raztresen:

"Kaj bi rada?"

"Ker ste rekli zaradi pisem!"

"Da! Kako se človek raztresi. Čakal sem vas in navsednje sem se zamislil in pozabil kaj čakam. Sedite!"

Alena je sedla k pisalniku, si pripravila pero in ga pomočila. Smrekar je narekoval in hodil po sobi.

Tri daljša pisma je napisala Alena.

"Se tole," je rekel Smrekar, "potem je opravljeno za danes!"

Na mizo pred Aleno je polo-

žil ovojnico, ki je bila drugačne oblike kakor za druga pisma.

"Samo naslov napišite: Gospa Strniška —

Alena je pisala in nobena misel se ji ni rodila ob tem naslovu. Smrekar ji je vzel izpod rok ovojnico in jo nesel v omače.

"Se to brzojavko: Kupčija že sklenjena. Nikar se ne trudite sem."

Ko je Alena zapisala, se je ozrla v Smrekarja:

"Podpis — Smrekar — kajne!"

"Ne, ne, ne," je hitel on, "podpišite — Strniška!"

Alena je že zastavila pero, ki je pa nenadoma obtičalo. Obrnila se je proti Smrekarju in uprla vanj oči.

"Strniško naj podpišem?"

"Strniško, da! Kaj pa oklevate?"

Smrekar ni mogel zakriti razburjenosti.

Alena je odložila pero, ga prav za prav vrgla na mizo in vstala.

Smrekar je stopil pred njo, prekržal roke na prsih in ji z ogromnim telesom zagradil pot, ker je slutil, da namerava planiti iz sobe.

"Da, moje škode bi se veselili, da! Pa se je ne boste! Sem že poskrbel, da se je ne boste!"

"Gospod Smrekar," je ponovila Alena, "jaz sem že povedala, da nič ne vem, da mi nič mar —"

(Dalje prihodnjic)

"Da ti ni vse po pravici?"

Spet se je zakrohotal s tako volim smehom, da je grmela iz njega groza.

"Torej vi, ki jeste moj kruh, ki bi brez te službe morda stradal leta in dan, vi ste prav taki, kakor vsi drugi, kakor Minka. Vse tujev! Ce pa domač človek skuša ujeti nekaj zaslužka, ste vsi zoper njega! Torej Taljan, ti se redi, Smrekar, ti stradaj — samo nas pasi in redi!"

"Gospod Smrekar!"

Alena je kriknila, čelo se ji je omračilo, kakor nikoli, ustnice je krčevito stiskala, ki so ji klubj temu trepetale in drhtele.

Smrekar je stopil pred njo, prekržal roke na prsih in ji z ogromnim telesom zagradil pot, ker je slutil, da namerava planiti iz sobe.

"Da, moje škode bi se veselili, da! Pa se je ne boste! Sem že poskrbel, da se je ne boste!"

"Gospod Smrekar," je ponovila Alena, "jaz sem že povedala, da nič ne vem, da mi nič mar —"

(Dalje prihodnjic)

Za delavce

Za delavce

THE TELEPHONE CO. POTREBUJE
ŽENSKE ZA HIŠNE SLUŽABNICE
ZA POSLOPJA V DOWNTOWN
ZA VSE DAN ALI DELNI ČAS

Polni čas šest večerov v tednu do 5.10 pop. do 1.40 zj.
Stalno delo—Zahteva se izkaz državljanstva—Zglasite se
Employment Office, 700 Prospect Ave., soba 901
od 8. zj. do 5. pop. dnevno razven ob nedeljah

The Ohio Bell Telephone Co.

Mali oglasi

SNAŽILKE

Nočno delo

Plača od ure in overtime

Steel Improvement

& Forge Co.

970 E. 64 St.

Dovoljeno nam je uposiliti pri vhodu

POTREBUJEMO

PRESS ASSEMBLER

EXTERNAL GRINDER

ENGINE LATHE